

Seifertovo prso

Tady máš ňadro, básníku,
dej si, nakož se –

Špička k napojení
vší lásky, mléka a rzi,
která v tobě vře zejména potmě
Pokládá ti strniště horkosti
k vlahému kartáčování jemných lící
a pórování koženého koberce
Vzducholod' prozkoumává noční nebesa
postele vonící po ovoci; vidět jdou
matčí instinkty plodové polohy,
lžičky smetanové slepoty
nyní ve svitu časného rána,
trvající však věčně

Chlupatý muži,
dochází nám trpělivost
Nuže už něco udělej,
nemůžeš být se svojí milou
stále na nože nebo vidličky,
který neumíš správně umejt
ve dřezu, topíš se v hnědým nálevu
a bojíš se, že tě to vcucne
ovšem ne do mateřskýho lůna

Chlupatý muži,
sploditeli stáda,
kdo po tobě bude toužit,
nebude-li ta pravá vědět,
„Vypere či se na to vysere,“
dloubání se do oka v pravé poledne
jeví se jako více zábavné

Chlupatý muži,
mucho macho man,
padáš, hrud' se dme,
dostal jsi od mámy kapesné
A co teď, zdrhneš do lokálu
nebo vydrhneš všechny svý resty?

Doma z tebe bude král, ne vůl,
když u milé udržíš si čistý stůl

Dobrý den slečno (či pane)
tohle je příběh jedné zneuznané lásky,
jak jinak, (a kořalky si přihne)

Víte, byly doby, kdy servírky
zde nosily mé srdce na stříbrném podnose
„Támhle, pošlete ho slečně naproti u stolku,“
dostane ho jako pozornost podniku

Byly doby, kdy jsem si nebral servítky,
celé večery lokal jsem její oči
Tak velké a zvědavé
jako úsvit na Mont Blancu

Tak daleko a prázdný
rázem jsem se cítil,
když zvedla se
a nechala si obléct kabát

Kožešina domácího tepla
umělá na povrchu,
úplná uvnitř,
neboť zakrývá nás dva
tak nahé jako malé
před zákonem božím
rostoucí do nebe

Nikým nevyřčený kámen
jako tíha i jistota na těle,
které lze znevážit nebo naplnit
Témbrem tamburíny
vychrastíme si rytmus přede hry
a na konci dne cinkne trian gl

Je ráno, určitě zase spím,
za okny roste industriální Řím
Naše město jako znovudobyté Kartágo,
dál zastavěno komíny novodobých katedrál
Po zdech se plazí břechťan a pětiprstník,
mezi nimi trpíme potulných psů bál

Netřeba ani vystrčit nos z domu,
výběřčí daní opět obcházejí všechna stavení
Stačí zapnout obrazovku a připojit se k síti,

minuty a hodiny pozornosti jako naše uhlí,
jenom přiložit do výhně
ke znečištění nervových zakončení,
které dopřává svobodu našim věznilům

Pomůže snad jen kominík na ten vší mour a saze,
nebo se už zase budeme s kocourem o duši vsázet